

Arrest

nr. 289 649 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 23 december 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Koerdisch soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Telkef (provincie Mosul, Centraal-Irak). U woonde er samen met uw ouders en uw jongere zus, Z. (...).

U ging twee jaar naar school en diende deze vervolgens te beëindigen omwille van financiële moeilijkheden. U begon vervolgens te werken in de bouw. In augustus 2014 diende u Telkef te verlaten en dit omwille van de inval van Hashed al Shaabi. Jullie vreesden voor jullie veiligheid omwille van de zaken die jullie eerder gehoord hadden aangaande de inval van Hashed al Shaabi in Mosul. Samen met het ganse dorp verlieten jullie Telkef. Jullie vertrokken naar Faida (Noord- Koerdische Regio - KRG). Jullie verbleven er tot begin 2017, samen met verschillende andere vluchtelingen, in een soort school. Uw vader werkte er hier en daar wat in de bouw. Begin 2017 vernamen jullie dat Telkef bevrijd was en jullie besloten terug te keren, dit in februari 2017. Bij aankomst zagen jullie heel veel vernielde woningen doch jullie konden wel terug terecht in jullie eigen woning. U hervatte uw werk in de bouw. Vanaf september 2019 begon Hashed al Shaabi opnieuw af en toe – om de 2 à 3 maanden – de regio binnen te komen. In jullie wijk waren echter nog geen problemen geweest. Op 29 september 2020 zou Hashed al Shaabi op een avond ook bij jullie thuis zijn langs geweest. Ze wilden uw moeder en zus meenemen. Toen uw vader hen wilde tegenhouden en een discussie met hen begon, zouden ze uw vader hebben neergeschoten en meegenomen. Uzelf was op dat moment niet thuis maar in de nabijheid van de woning aan het werk. U hoorde de geweerschoten en zag auto's voor uw woning. U repte zich naar huis maar de auto's waren verdwenen. U merkte bloed op de grond op. Uw moeder vertelde u wat er gebeurd was en besliste direct haar broer, i.c. R. (...), die in Faida woont te contacteren. Diezelfde avond werden jullie door uw oom opgehaald en gingen jullie mee naar Faida. Uw oom besloot dat u direct Irak moest verlaten. U was nu immers de man in de familie en zou in Irak nooit de mogelijkheid hebben om in te staan voor uw zus en moeder. Uw oom regelde uw reis en beloofde uw moeder en zus later ook te sturen als u ergens veilig aangekomen was. Op 30 september 2020 bracht uw oom u terug naar Telkef waar u in de vrachtwagen van een kennis van hem plaatsnam. Een aantal dagen later kwam u aan in Turkije en u vervolgde van daar uw weg per vrachtwagen tot in België. U kwam hier aan in oktober 2020 en verzocht op 30 oktober 2020 om internationale bescherming. U vreest tot op heden voor uw leven ingeval van een terugkeer naar Irak – u meent dat u hetzelfde lot zal ondergaan als uw vader – en kan er niet zorgen voor uw moeder en zus.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Iraakse identiteitskaart voor. Na uw persoonlijk onderhoud maakte uw raadsman via mail nog screenshots over van een gesprek wat u via sociale media had met de smokkelaar met het oog op het recupereren van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat uw vader werd meegenomen door Hashed al Shaabi en, naar u vermoedt, werd gedood.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Telkef, provincie Ninewa (Centraal-Irak), waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich er zouden hebben afgespeeld.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw beweerde woonplaats in Irak niet duidelijk kan situeren. U verklaarde afkomstig te zijn uit het district Telkef. U hierbij gevraagd uw woonplaats verder te preciseren, i.c. waar u binnen het district precies woonde, kon u dit niet zeggen. U kwam niet verder dan op te merken dat u in de wijk Al Quds woonde. U erop gewezen dat binnen een district toch verschillende dorpen en steden liggen - wat het district Telkef betreft, blijkt dit ook duidelijk uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier - én nogmaals gevraagd te preciseren waar u precies in het district woonde, blijft u erbij dat u in de wijk Al Quds woonde, in het district Telkef (zie CGVS p. 4 en 5). Vervolgens gevraagd of u dorpen en/ of steden kan noemen die in de buurt van uw woonplaats liggen, beperkte u zich vooreerst tot de opmerking dat er tankstations, moskeeën en scholen zijn. Uiteindelijk noemde u een aantal dorpen die zich boven als onder de stad Telkef bevinden (zie CGVS p. 5). Er dan van uitgaande dat u mogelijks uit de stad Telkef afkomstig bent, mag het wel verbazen dat

u niet in staat bent de dorpen te noemen die zich het dichtst bij de stad bevinden alsook dat u, die beweert vanaf uw geboorte tot augustus 2014 én vervolgens opnieuw van februari 2017 tot eind september 2020 in uw ouderlijke woning in Al Quds, Telkef, te hebben gewoond, niet verder komt dan op te merken dat u in het district Telkef woonde, in de wijk Al Quds. Gezien u wel duidelijk blijkt te weten wat een district is en blijkt te weten dat uw woonplaats zich in de provincie Mosul (Ninewa) bevindt, werd u vervolgens gevraagd welke districten zich rond uw district bevinden. U kon geen enkel ander district noemen (zie CGVS p. 5). U gevraagd of u ooit heeft gehoord van Sheikhan, antwoordde u bevestigend. Op de vraag waar het ligt, moest u vreemd genoeg weerom het antwoord schuldig blijven. Nochtans betreft het een district dat grenst aan het district waar u, naar u beweert, tot eind september 2020 beweert te hebben gewoond. Van Sinjar bleek u ook wel al eens te hebben gehoord, maar waar het precies ligt en wat zich daar precies afspeelde, weet u dan weer niet. U stelde vooreerst verkeerdelijk dat u 'onder Mosul' woonde terwijl Sinjar 'erboven' ligt (zie CGVS p. 16). Nochtans blijkt uit de informatie duidelijk dat het district Telkef boven Mosul gelegen is, terwijl Sinjar zich ook deels uitstrekt onder Mosul (zie informatie in administratief dossier). Eens zo opmerkelijk is dat u niet duidelijk kan zeggen wat er in Sinjar precies gebeurde. U hoorde dat er gevechten waren, maar wie er precies vocht weet u niet zeker. Het was Daesh of Hashed al Shaabi, zo stelt u. Deze gevechten situeerde u in 2014 maar of deze al plaatsgevonden hadden voor uw (beweerde) vlucht uit Telkef, bleek u dan weer niet te weten (zie CGVS p. 16). Gezien u verklaarde zelf in augustus 2014 Telkef te zijn ontvlucht omwille van hetgeen zich twee maanden eerder in Mosul afspeelde - u verwijst hier duidelijk naar de inval in en inname van de stad Mosul door Daesh, doch uit wat verder zal blijken is het geenszins geloofwaardig dat u toen nog in Telkef aanwezig was en omwille hiervan de regio diende te ontvluchten – is het volstrekt onlogisch dat u niet kan zeggen of de inval in Sinjar al had plaatsgevonden voor uw beweerde vlucht. De aanval op Sinjar en de daaropvolgende ernstige feiten die zich afspeelden in de regio ginds dateren immers van amper een paar dagen voor uw beweerde vertrek uit Telkef (zie informatie in administratief dossier). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn indien u toen nog effectief daar in de regio aanwezig was en enkel zou verwijzen naar wat zich twee maanden eerder in Mosul afspeelde.

Voorts blijken ook uw opeenvolgende verklaringen geenszins éénsluidend. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wanneer u werd gevraagd naar uw opeenvolgende woonplaatsen in Irak, dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 30 september 2020 in Telkef, de wijk Al Quds, woonde (zie interview DVZ vraag 10). Voor het CGVS liet u dan weer optekenen dat u in augustus 2014 uw woonplaats ontvluchtte en naar Faida trok waar u, met uw gezin, tot februari 2017 verbleef. Hierna keerden jullie terug naar jullie ouderlijke woning in Telkef, en dit tot uw vertrek eind september 2020 (zie CGVS p. 4, 6 en 8). U gewezen op deze ongerijmdheid, ontkende u gewoon dit voor de DVZ te hebben verteld en stelde u dat u hiernaar niet werd gevraagd. U gaf nog aan dat u bij de DVZ zelfs niet verklaarde in Telkef te zijn geboren en stelt dat u wel vertelde dat u er drie jaar weg was (zie CGVS p. 6). Dit strookt geenszins met wat in het DVZ-interview staat vermeld. Het mag duidelijk zijn dat deze loutere postfactum aanpassing van uw verklaringen geenszins kan overtuigen temeer logischerwijs kan verondersteld worden dat u, indien uw relaas de waarheid betreft, duidelijk en éénsluidend zou kunnen aangeven waar u woonde en in welke periode. Uw beweerde (recente) herkomst uit Telkef wordt door voorgaande bevindingen reeds in ernstige mate onderuit gehaald.

Dat u tot augustus 2014 in Telkef zou verbleven hebben, wordt in het licht van volgende vaststellingen eens te meer onderuit gehaald. Los van het feit dat u voor de DVZ aldus niets vertelde over uw tijdelijke vertrek uit de regio, blijkt u niet eens in staat aan te geven waarom u in augustus 2014 de regio zou zijn ontvlucht. U verklaarde voor het CGVS herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat u in augustus 2014 de regio diende te ontvluchten omwille van de inval van Hashed al Shaabi. U voegde eraan toe dat jullie besloten te vluchten, dit uit vrees, omwille van hetgeen zich twee maanden eerder afspeelde in Mosul toen deze stad in handen viel van, weerom volgens u, Hashed al Shaabi (zie CGVS p. 14). Het is echter algemeen geweten dat de regio Mosul in de zomer van 2014 werd aangevallen, en grote delen in handen kwamen van, Islamitische Staat (IS) Daesh en niet Hashed al Shaabi. Dat u dit niet zou weten is volstrekt onaanvaardbaar indien u zich effectief, zoals u beweert, toen daar in de regio bevond. Dat u zich bovendien doorheen uw verklaringen niet gewoonweg vergiste blijkt voorts duidelijk uit volgende. U stelde uitdrukkelijk dat er een verschil is tussen Daesh en Hashed al Shaabi en ontkende verder ten stelligste dat Daesh ooit in de regio Telkef is geweest (zie CGVS p. 15). U hierop uitdrukkelijk meegedeeld dat het wel degelijk Daesh betrof die in de zomer van 2014 (de regio rond) Mosul overnam, ontkende u dat tot tweemaal toe (zie CGVS p. 15). Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u op het moment dat deze feiten zich voordeden nog heel jong was – u was toen 12 jaar oud – maar dat u, die beweert dat u toen in de regio Telkef aanwezig was én omwille van de inval de regio diende te ontvluchten, niet eens kan zeggen voor wie jullie op de vlucht waren én bovendien ontkent dat Daesh ooit in uw regio aanwezig was, is volstrekt onaanvaardbaar. Na uw beweerde vlucht uit Telkef zou u, naar u stelt, nog 6 jaar in Irak

verbleven hebben. Hieruit volgt dat u aldus reeds 18 jaar was toen u Irak zou verlaten hebben. Er kan dan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat u ondertussen wel duidelijk zou weten voor wie u diende te vluchten en welke groepering indertijd de regio Mosul overmeesterde indien uw relaas de waarheid bevat. Uw onwetendheid hieromtrent wijst er daarentegen ten zeerste op dat u toen niet in de regio Telkef aanwezig was en op dat moment al elders een alternatief onderkomen had waardoor u geen nood had u terdege te informeren omtrent de situatie in uw beweerde (recente) regio van herkomst en wie daar aanwezig was.

U bleek ook maar weinig doorleefd te kunnen vertellen over jullie vlucht uit Telkef in augustus 2014. U hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan op te merken dat het nacht was, dat iedereen op de vlucht was, sommigen te voet en anderen met de auto. Het was druk en er waren veel mensen. Jullie hadden schrik en wilden jullie leven redden (zie CGVS p. 16 en 17). Zoals reeds opgemerkt kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u toen nog heel jong was, maar indien u toen effectief aanwezig was in Telkef en de regio omwille van de nakende inval diende te ontvluchten, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hierover meer gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen. Dit juist gezien deze hele gebeurtenis ongetwijfeld een enorme indruk moeten hebben gemaakt en er kan vanuit gegaan worden dat dit moment in uw geheugen zou gegrift staan indien u dit alles werkelijk meemaakte. U kan ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw verblijf tot augustus 2014 in Telkef, uw daaropvolgende verblijf in een 'vluchtelingenkamp' in Faïda noch van uw terugkeer naar Telkef in 2017 en daaropvolgende verblijf sinds tot 2020.

Dat u voorts ook niet éénsluitend kan vertellen over hetgeen jullie meemaakten in Telkef voor uw definitieve vertrek uit Irak in september 2020 bevestigt eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering begin 2017 naar Telkef te zijn teruggekeerd en er vervolgens nog tot september 2020 te hebben verbleven. Zo verklaarde u bij de DVZ dat Hashed al Shaabi op 29 september 2020 bij jullie thuis langskwam en uw moeder en zus wilden meenemen omdat ze uw vader ervan verdachten samen te werken met de Koerdische overheid (zie vragenlijst CGVS). Voor het CGVS verklaarde u dat ze langskwamen om uw moeder en zus mee te nemen. Waarom ze hen wilden meenemen, weet u niet (zie CGVS p. 7). U haalde enkel aan dat ze slechte bedoelingen hadden, er was geen andere reden (zie CGVS p. 22). U ook hier gewezen op hetgeen u voorheen bij de DVZ vertelde, ontkende u dat zonder meer (zie CGVS p. 22). Waar u voorts op de DVZ verklaarde dat uw oom de dag na de 'ontvoering' van uw vader langskwam, zag wat er gebeurd was en jullie meenam (zie vragenlijst CGVS), verklaarde u voor het CGVS dat uw oom jullie nog diezelfde avond is komen halen (zie CGVS p. 24). Dat u niet éénduidig kan aangeven waarom Hashed al Shaabi bij jullie thuis langskwam noch wanneer jullie dan precies jullie woonplaats verlieten, is weerom tekenend.

De identiteitskaart die u voorlegde kan uw beweringen omtrent uw recente herkomst uit Telkef ook niet staven. Dit document vermeldt als uitgiftedatum 16/4/2013 (zie CGVS p. 10 - vertaling identiteitskaart door tolk). Uit het feit dat u een identiteitskaart kreeg uitgereikt in die regio Telkef in 2013, kan hoogstens worden afgeleid dat u toen sinds geregistreerd stond. Dat u ook effectief sinds woonachtig was, blijkt niet uit dit document. Dit terzijde, dat u mogelijks oorspronkelijk afkomstig bent uit Telkef en er ooit gewoond heeft, wordt vooralsnog niet betwist. Echter, het mag duidelijk zijn dat de voorgelegde identiteitskaart die werd uitgereikt in april 2013 geenszins kan aantonen dat u tot augustus 2014 in Telkef woonachtig was en de regio toen moest verlaten, vervolgens in februari 2017 terugkeerde en er opnieuw verbleef tot september 2020.

De manier waarop u uw identiteitskaart in België kon bekomen, kan bovendien ook wel vreemd genoemd worden. U verklaarde dat u voor uw vertrek met uw oom bij de smokkelaar ging en dat daar beslist werd dat uw oom de identiteitskaart aan de smokkelaar zou geven en u die dan later zou bezorgen (zie CGVS p. 3 e.v. en p. 10). Gezien uw beweringen dat u op 29 september 2020 vanuit Telkef door uw oom werd opgehaald en de dag nadien direct Irak verliet, kan vooreerst de vraag gesteld worden wanneer u nog de tijd had om met uw oom bij een smokkelaar te gaan. Hoe uw oom er bovendien ook in slaagde om in die heel korte tijdspanne de smokkelaar te vinden om uw reis te regelen, is ook nog maar de vraag. Gezien u beweerde dat u met uw oom bij de smokkelaar ging, werd u gevraagd naar de reden waarom zo beslist werd dat u uw identiteitskaart zou achterlaten en dat deze u nadien zou worden overgemaakt (zie CGVS p. 10). U bleek hierover totaal onwetend. Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat u ook geen kopie van uw identiteitskaart in uw bezit had bij uw vertrek uit Irak en na uw aankomst hier blijkbaar ook geen enkele mogelijkheid had om de smokkelaar te contacteren om uw identiteitskaart terug te krijgen. Pas in oktober 2021 zou u erin geslaagd zijn de smokkelaar te contacteren en een week later zou u uw identiteitskaart teruggekregen hebben. U had zijn Facebookgegevens niet en kon hem niet vinden. Het mag wel ten zeerste verbazen dat u dan op een gegeven moment als bij toeval – u kent zelfs de volledige

naam van de smokkelaar niet, u kon enkel zeggen dat hij A. (...) heet (zie CGVS p. 3) – gewoon zijn foto herkende op Facebook en hem alsnog kon contacteren (zie CGVS p. 3). Met welk nut uw enige identiteitsdocument aldus zou zijn afgegeven aan een smokkelaar om het nadien aan u te bezorgen als u zelfs niet eens diens contactgegevens had noch een duidelijke afspraak zou gemaakt hebben hoe u hem kon contacteren na aankomst hier om uw identiteitsdocument te recupereren, is totaal onduidelijk. Het vermoeden ontstaat dat u ook omtrent uw identiteitskaart niet de waarheid vertelt.

De screenshots van de berichten die u via sociale media stuurde met de smokkelaar kunnen hier geen ander licht op werpen. Wie de persoon is met wie u berichtte kan uit de screenshots niet worden afgeleid. Bovendien kunnen dergelijke berichten makkelijk gemanipuleerd worden en kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan deze berichten. Nog los daarvan kunnen de screenshots van deze berichten geen ander licht werpen op voorgaande bevinding dat de identiteitskaart zou zijn uitgereikt in 2013 en sowieso niet kan aantonen dat u recent afkomstig bent uit Telkef.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen recent afkomstig te zijn uit Telkef, Ninewa.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw aankomst in België in Irak of elders heeft geleefd, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "(...)"

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij "niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming".

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn woonplaats in Irak, gedurende zijn verblijf aldaar, niet duidelijk heeft weten te situeren. Hierbij wordt gewezen op de gebrekkige kennis van verzoeker van Telkef en de regio aldaar, waaronder ook de gebeurtenissen die zich afspeelden in de zomer van 2014.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aan zijn medewerkingsverplichting voldaan heeft. De verzoekende partij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de antwoorden op de vragen die hem gesteld werden, binnen de mogelijkheden die hij heeft. Hij overhandigde tevens verschillende documenten om zijn relaas te onderbouwen en de manier waarop hij zijn identiteitskaart kon bekomen (waaronder verschillende screenshots van berichten die hij stuurde op sociale media naar de smokkelaar).

Bij het oordeel over de afgelegde verklaringen door de verzoekende partij, kan evenwel geen abstractie worden gemaakt van hun persoonlijke situatie. Om de geloofwaardigheid te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157).

Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak en is een Koerdisch soennitische moslim, afkomstig uit Telkef (provincie Mosul, Centraal-Irak). Hij is nog erg jong (amper 12 jaar!) en slechts zeer beperkt geschoold. Verzoeker woonde samen met zijn ouders en jongere zus. Hij ging slechts twee jaar naar school (!) en diende deze vervolgens te beëindigen wegens financiële problemen. Hij heeft gewerkt in de bouw. Verzoeker diende vervolgens in 2014 Telkef te verlaten, na de inval van Hashed Al Shaabi (zoals verzoeker dit beschreef).

Verzoeker wees daarbij derhalve op een gewapende groepering, waardoor zij hun dorp dienden te ontvluchten. Dit vormde de reden van hun vertrek. Al-Hashd al-Shaabi werd gevormd als reactie op een

sjiitische fatwa waarin werd opgeroepen tot verzet tegen de dreiging van "Islamitische Staat" (IS) in 2014. Al-Hashd al-Shaabi is derhalve een erg diverse groep van verschillende (tientallen) milities met verschillende loyaliteiten. Deze groep was effectief actief in de regio, ook al kon de opmars van IS in 2014 niet worden gestopt. Later, in 2017, zal het wel lukken om IS te verslaan rond Mosul.

Hieruit blijkt derhalve dat de toelichting van verzoeker weldegelijk gestoeld is op de feitelijke situatie in zijn regio in 2014, minstens dat dit voldoende blijkt op basis van de antwoorden die verzoeker gaf.

Verzoeker was immers nog minderjarig en bijzonder jong (12 jaar) toen hij verbleef in Telkef en werd bovendien op 8 december 2022 ondervraagd over gebeurtenissen die meer dan acht jaar geleden hebben plaatsgevonden. Verzoeker is bovendien amper geschoold, doordat hij slechts twee jaar (!) naar school kon gaan. Hij diende te werken om geld te verdienen voor zijn familie.

Deze elementen zijn cruciaal in de vraagstelling omtrent de kennis die van verzoeker mag worden verwacht van zijn regio van herkomst in Irak en de gebeurtenissen die zich aldaar hebben afgespeeld.

Hiermee lijkt in de bestreden beslissing evenwel geen rekening te zijn gehouden in de bestreden beslissing. De persoonlijke situatie (zoals leeftijd, kennis, verstreken tijdsduur, scholing) van de verzoekende partij wordt niet afdoende in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de gemaakte beoordeling.

Ook bij de beoordeling rond de vlucht van verzoeker, als 12-jarige, uit Telkef en zijn verblijf in Irak tot zijn definitieve vertrek op 30 september 2020, wordt onvoldoende rekening gehouden met de gegeven antwoorden door verzoeker en zijn persoonlijke situatie, zoals hierboven toegelicht. Verzoeker heeft evenwel op een navolgbare manier toegelicht waar hij verbleef en hoe hij uiteindelijk Irak diende te verlaten.

De beoordeling in de bestreden beslissing kan hierom niet worden bijgetreden.

5. De verzoekende partij wijst er – in aanvulling van het bovenstaande – op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien – ten onrechte – de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit een kernelement kan uitmaken waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingen zaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

6. Verzoeker wijst er verder op dat, mede gelet op het bovenstaande, het niet kan worden vastgesteld dat verzoeker zou hebben verklaard bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 verbleef in Telkef. Dit gedeelte van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingen zaken, afgenomen op 4 januari 2021, werd zelfs niet ondertekend door verzoeker. Verzoeker verkreeg hiervan ook geen kopie toebedeeld door de Dienst Vreemdelingen zaken.

Artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Dienst Vreemdelingen zaken een verklaring afneemt van de verzoeker tot internationale bescherming met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Deze verklaring en vragenlijst worden, desgevallend na ondertekening of de weigering hiertoe, overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 51/10 Vreemdelingenwet stelt als volgt: "(...)".

In artikel 51/10 Vreemdelingenwet is derhalve voorzien dat de Dienst Vreemdelingen zaken een verklaring afneemt van de vreemdeling (zoals verzoeker) met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Dit interview vond plaats op 4 januari 2021, zoals blijkt uit het administratief dossier.

In artikel 51/10 Vreemdelingenwet is voorzien dat deze vragenlijst, waaronder dus de vragenlijst van 4 januari 2021, moet worden ondertekend door de vreemdeling ("Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling").

Op deze manier wordt het akkoord gevraagd met de neergeschreven antwoorden door de betrokken verzoeker tot internationale bescherming en kunnen zijn antwoorden derhalve worden betrokken in de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. De verzoeker tot internationale bescherming kan dit akkoord vervolgens ook (op een gemotiveerde wijze) weigeren. In artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat de verzoeker tot internationale de mogelijkheid hiertoe heeft. Indien de verzoeker tot internationale bescherming dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen ("Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen").

Verzoeker is echter nooit akkoord gegaan met het vermelde gedeelte (in de bestreden beslissing) van de vragenlijst van 4 januari 2021. Verzoeker heeft dit nooit ondertekend. Meer nog, dit gedeelte van de vragenlijst werd zelfs nooit voorgelegd aan verzoeker. Er werd dan ook niet genoteerd dat verzoeker zou geweigerd hebben om de vragenlijst te ondertekenen, zoals eveneens voorzien in artikel 51/10 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing kan daarom niet stellen dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 verbleef in Telkef, gelet op het bovenstaande, en de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn verblijfsplaatsen in Irak tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven nadat zijn vader, naar zijn vermoedens, werd gedood en werd meegenomen door Hashed al Shaabi. Zijn vader zou Hashed al Shaabi hebben willen tegenhouden toen Hashed al Shaabi verzoekers moeder en zus wou meenemen. In geval van een terugkeer naar Irak meent verzoeker dat hij hetzelfde lot zal ondergaan als zijn vader.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit het district Telkef in de provincie Ninewa (Centraal-Irak), waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich daar zouden hebben afgespeeld, nu (i) hij zijn beweerde woonplaats in Irak niet duidelijk kan situeren, (ii) zijn opeenvolgende verklaringen over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Irak geenszins eensluidend blijken, (iii) hij niet in staat blijkt aan te geven waarom hij in augustus 2014 de regio zou zijn ontvlucht, (iv) hij maar weinig doorleefd bleek te kunnen vertellen over zijn vlucht uit Telkef in augustus 2014 en hij ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen ter staving van zijn verblijf tot augustus 2014 in Telkef en zijn daaropvolgende verblijf in een vluchtelingenkamp in Faïda, noch van zijn terugkeer naar Telkef in 2017 en zijn daaropvolgende verblijf ginds tot 2020, (v) hij ook niet eensluidend kan vertellen over wat hij en zijn familie meemaakten in Telkef voor zijn definitieve vertrek uit Irak in september 2020 en (vi) de identiteitskaart die hij voorlegde zijn beweringen omtrent zijn recente herkomst uit Telkef niet kan staven en de *screenshots* van de berichten die hij via sociale media met de smokkelaar stuurde hier geen ander licht op kunnen werpen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw beweerde woonplaats in Irak niet duidelijk kan situeren. U verklaarde afkomstig te zijn uit het district Telkef. U hierbij gevraagd uw woonplaats verder te preciseren, i.c. waar u binnen het district precies woonde, kon u dit niet zeggen. U kwam niet verder dan op te merken dat u in de wijk Al Quds woonde. U erop gewezen dat binnen een district toch verschillende dorpen en steden liggen - wat het district Telkef betreft, blijkt dit ook duidelijk uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier - én nogmaals gevraagd te preciseren waar u precies in het district woonde, blijft u erbij dat u in de wijk Al Quds woonde, in het district Telkef (zie CGVS p. 4 en 5). Vervolgens gevraagd of u dorpen en/ of steden kan noemen die in de buurt van uw woonplaats liggen, beperkte u zich vooreerst tot de opmerking dat er tankstations, moskeeën en scholen zijn. Uiteindelijk noemde u een aantal dorpen die zich boven als onder de stad Telkef bevinden (zie CGVS p. 5). Er dan van uitgaande dat u mogelijks uit de stad Telkef afkomstig bent, mag het wel verbazen dat

u niet in staat bent de dorpen te noemen die zich het dichtst bij de stad bevinden alsook dat u, die beweert vanaf uw geboorte tot augustus 2014 én vervolgens opnieuw van februari 2017 tot eind september 2020 in uw ouderlijke woning in Al Quds, Telkef, te hebben gewoond, niet verder komt dan op te merken dat u in het district Telkef woonde, in de wijk Al Quds. Gezien u wel duidelijk blijkt te weten wat een district is en blijkt te weten dat uw woonplaats zich in de provincie Mosul (Ninewa) bevindt, werd u vervolgens gevraagd welke districten zich rond uw district bevinden. U kon geen enkel ander district noemen (zie CGVS p. 5). U gevraagd of u ooit heeft gehoord van Sheikhan, antwoordde u bevestigend. Op de vraag waar het ligt, moest u vreemd genoeg weerom het antwoord schuldig blijven. Nochtans betreft het een district dat grenst aan het district waar u, naar u beweert, tot eind september 2020 beweert te hebben gewoond. Van Sinjar bleek u ook wel al eens te hebben gehoord, maar waar het precies ligt en wat zich daar precies afspeelde, weet u dan weer niet. U stelde vooreerst verkeerdelijk dat u 'onder Mosul' woonde terwijl Sinjar 'erboven' ligt (zie CGVS p. 16). Nochtans blijkt uit de informatie duidelijk dat het district Telkef boven Mosul gelegen is, terwijl Sinjar zich ook deels uitstrekt onder Mosul (zie informatie in administratief dossier). Eens zo opmerkelijk is dat u niet duidelijk kan zeggen wat er in Sinjar precies gebeurde. U hoorde dat er gevechten waren, maar wie er precies vocht weet u niet zeker. Het was Daesh of Hashed al Shaabi, zo stelt u. Deze gevechten situeerde u in 2014 maar of deze al plaatsgevonden hadden voor uw (beweerde) vlucht uit Telkef, bleek u dan weer niet te weten (zie CGVS p. 16). Gezien u verklaarde zelf in augustus 2014 Telkef te zijn ontvlucht omwille van hetgeen zich twee maanden eerder in Mosul afspeelde - u verwijst hier duidelijk naar de inval in en inname van de stad Mosul door Daesh, doch uit wat verder zal blijken is het geenszins geloofwaardig dat u toen nog in Telkef aanwezig was en omwille hiervan de regio diende te ontvluchten – is het volstrekt onlogisch dat u niet kan zeggen of de inval in Sinjar al had plaatsgevonden voor uw beweerde vlucht. De aanval op Sinjar en de daaropvolgende ernstige feiten die zich afspeelden in de regio ginds dateren immers van amper een paar dagen voor uw beweerde vertrek uit Telkef (zie informatie in administratief dossier). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn indien u toen nog effectief daar in de regio aanwezig was en enkel zou verwijzen naar wat zich twee maanden eerder in Mosul afspeelde.

Voorts blijken ook uw opeenvolgende verklaringen geenszins éénsluidend. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wanneer u werd gevraagd naar uw opeenvolgende woonplaatsen in Irak, dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 30 september 2020 in Telkef, de wijk Al Quds, woonde (zie interview DVZ vraag 10). Voor het CGVS liet u dan weer optekenen dat u in augustus 2014 uw woonplaats ontvluchtte en naar Faida trok waar u, met uw gezin, tot februari 2017 verbleef. Hierna keerden jullie terug naar jullie ouderlijke woning in Telkef, en dit tot uw vertrek eind september 2020 (zie CGVS p. 4, 6 en 8). U gewezen op deze ongerijmdheid, ontkende u gewoon dit voor de DVZ te hebben verteld en stelde u dat u hiernaar niet werd gevraagd. U gaf nog aan dat u bij de DVZ zelfs niet verklaarde in Telkef te zijn geboren en stelt dat u wel vertelde dat u er drie jaar weg was (zie CGVS p. 6). Dit strookt geenszins met wat in het DVZ-interview staat vermeld. Het mag duidelijk zijn dat deze loutere postfactum aanpassing van uw verklaringen geenszins kan overtuigen temeer logischerwijs kan verondersteld worden dat u, indien uw relaas de waarheid betreft, duidelijk en éénsluidend zou kunnen aangeven waar u woonde en in welke periode. Uw beweerde (recente) herkomst uit Telkef wordt door voorgaande bevindingen reeds in ernstige mate onderuit gehaald.

Dat u tot augustus 2014 in Telkef zou verbleven hebben, wordt in het licht van volgende vaststellingen eens te meer onderuit gehaald. Los van het feit dat u voor de DVZ aldus niets vertelde over uw tijdelijke vertrek uit de regio, blijkt u niet eens in staat aan te geven waarom u in augustus 2014 de regio zou zijn ontvlucht. U verklaarde voor het CGVS herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat u in augustus 2014 de regio diende te ontvluchten omwille van de inval van Hashed al Shaabi. U voegde eraan toe dat jullie besloten te vluchten, dit uit vrees, omwille van hetgeen zich twee maanden eerder afspeelde in Mosul toen deze stad in handen viel van, weerom volgens u, Hashed al Shaabi (zie CGVS p. 14). Het is echter algemeen geweten dat de regio Mosul in de zomer van 2014 werd aangevallen, en grote delen in handen kwamen van, Islamitische Staat (IS) Daesh en niet Hashed al Shaabi. Dat u dit niet zou weten is volstrekt onaanvaardbaar indien u zich effectief, zoals u beweert, toen daar in de regio bevond. Dat u zich bovendien doorheen uw verklaringen niet gewoonweg vergiste blijkt voorts duidelijk uit volgende. U stelde uitdrukkelijk dat er een verschil is tussen Daesh en Hashed al Shaabi en ontkende verder ten stelligste dat Daesh ooit in de regio Telkef is geweest (zie CGVS p. 15). U hierop uitdrukkelijk meegedeeld dat het wel degelijk Daesh betrof die in de zomer van 2014 (de regio rond) Mosul overnam, ontkende u dat tot tweemaal toe (zie CGVS p. 15). Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u op het moment dat deze feiten zich voordeden nog heel jong was – u was toen 12 jaar oud – maar dat u, die beweert dat u toen in de regio Telkef aanwezig was én omwille van de inval de regio diende te ontvluchten, niet eens kan zeggen voor wie jullie op de vlucht waren én bovendien ontkent dat Daesh ooit in uw regio aanwezig was, is volstrekt onaanvaardbaar. Na uw beweerde vlucht uit Telkef zou u, naar u stelt, nog 6 jaar in Irak verbleven hebben. Hieruit volgt dat u aldus reeds 18 jaar was toen u Irak zou verlaten hebben. Er kan dan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat u ondertussen wel duidelijk zou weten voor wie u diende

te vluchten en welke groepering indertijd de regio Mosul overmeesterde indien uw relaas de waarheid bevat. Uw onwetendheid hieromtrent wijst er daarentegen ten zeerste op dat u toen niet in de regio Telkef aanwezig was en op dat moment al elders een alternatief onderkomen had waardoor u geen nood had u terdege te informeren omtrent de situatie in uw beweerde (recente) regio van herkomst en wie daar aanwezig was.

U bleek ook maar weinig doorleefd te kunnen vertellen over jullie vlucht uit Telkef in augustus 2014. U hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan op te merken dat het nacht was, dat iedereen op de vlucht was, sommigen te voet en anderen met de auto. Het was druk en er waren veel mensen. Jullie hadden schrik en wilden jullie leven redden (zie CGVS p. 16 en 17). Zoals reeds opgemerkt kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u toen nog heel jong was, maar indien u toen effectief aanwezig was in Telkef en de regio omwille van de nakende inval diende te ontvluchten, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hierover meer gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen. Dit juist gezien deze hele gebeurtenis ongetwijfeld een enorme indruk moeten hebben gemaakt en er kan vanuit gegaan worden dat dit moment in uw geheugen zou gegrift staan indien u dit alles werkelijk meemaakte. U kan ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw verblijf tot augustus 2014 in Telkef, uw daaropvolgende verblijf in een 'vluchtelingenkamp' in Faïda noch van uw terugkeer naar Telkef in 2017 en daaropvolgende verblijf sinds tot 2020.

Dat u voorts ook niet éénsluitend kan vertellen over hetgeen jullie meemaakten in Telkef voor uw definitieve vertrek uit Irak in september 2020 bevestigt eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering begin 2017 naar Telkef te zijn teruggekeerd en er vervolgens nog tot september 2020 te hebben verbleven. Zo verklaarde u bij de DVZ dat Hashed al Shaabi op 29 september 2020 bij jullie thuis langskwam en uw moeder en zus wilden meenemen omdat ze uw vader ervan verdachten samen te werken met de Koerdische overheid (zie vragenlijst CGVS). Voor het CGVS verklaarde u dat ze langskwamen om uw moeder en zus mee te nemen. Waarom ze hen wilden meenemen, weet u niet (zie CGVS p. 7). U haalde enkel aan dat ze slechte bedoelingen hadden, er was geen andere reden (zie CGVS p. 22). U ook hier gewezen op hetgeen u voorheen bij de DVZ vertelde, ontkende u dat zonder meer (zie CGVS p. 22). Waar u voorts op de DVZ verklaarde dat uw oom de dag na de 'ontvoering' van uw vader langskwam, zag wat er gebeurd was en jullie meenam (zie vragenlijst CGVS), verklaarde u voor het CGVS dat uw oom jullie nog diezelfde avond is komen halen (zie CGVS p. 24). Dat u niet éénduidig kan aangeven waarom Hashed al Shaabi bij jullie thuis langskwam noch wanneer jullie dan precies jullie woonplaats verlieten, is weerom tekenend.

De identiteitskaart die u voorlegde kan uw beweringen omtrent uw recente herkomst uit Telkef ook niet staven. Dit document vermeldt als uitgiftedatum 16/4/2013 (zie CGVS p. 10 - vertaling identiteitskaart door tolk). Uit het feit dat u een identiteitskaart kreeg uitgereikt in die regio Telkef in 2013, kan hoogstens worden afgeleid dat u toen sinds geregistreerd stond. Dat u ook effectief sinds woonachtig was, blijkt niet uit dit document. Dit terzijde, dat u mogelijks oorspronkelijk afkomstig bent uit Telkef en er ooit gewoond heeft, wordt vooralsnog niet betwist. Echter, het mag duidelijk zijn dat de voorgelegde identiteitskaart die werd uitgereikt in april 2013 geenszins kan aantonen dat u tot augustus 2014 in Telkef woonachtig was en de regio toen moest verlaten, vervolgens in februari 2017 terugkeerde en er opnieuw verbleef tot september 2020.

De manier waarop u uw identiteitskaart in België kon bekomen, kan bovendien ook wel vreemd genoemd worden. U verklaarde dat u voor uw vertrek met uw oom bij de smokkelaar ging en dat daar beslist werd dat uw oom de identiteitskaart aan de smokkelaar zou geven en u die dan later zou bezorgen (zie CGVS p. 3 e.v. en p. 10). Gezien uw beweringen dat u op 29 september 2020 vanuit Telkef door uw oom werd opgehaald en de dag nadien direct Irak verliet, kan vooreerst de vraag gesteld worden wanneer u nog de tijd had om met uw oom bij een smokkelaar te gaan. Hoe uw oom er bovendien ook in slaagde om in die heel korte tijdspanne de smokkelaar te vinden om uw reis te regelen, is ook nog maar de vraag. Gezien u beweerde dat u met uw oom bij de smokkelaar ging, werd u gevraagd naar de reden waarom zo beslist werd dat u uw identiteitskaart zou achterlaten en dat deze u nadien zou worden overgemaakt (zie CGVS p. 10). U bleek hierover totaal onwetend. Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat u ook geen kopie van uw identiteitskaart in uw bezit had bij uw vertrek uit Irak en na uw aankomst hier blijkbaar ook geen enkele mogelijkheid had om de smokkelaar te contacteren om uw identiteitskaart terug te krijgen. Pas in oktober 2021 zou u erin geslaagd zijn de smokkelaar te contacteren en een week later zou u uw identiteitskaart teruggekregen hebben. U had zijn Facebookgegevens niet en kon hem niet vinden. Het mag wel ten zeerste verbazen dat u dan op een gegeven moment als bij toeval – u kent zelfs de volledige naam van de smokkelaar niet, u kon enkel zeggen dat hij A. (...) heet (zie CGVS p. 3) – gewoon zijn foto herkende op Facebook en hem alsnog kon contacteren (zie CGVS p. 3). Met welk nut uw enige identiteitsdocument aldus zou zijn afgegeven aan een smokkelaar om het nadien aan u te bezorgen als u zelfs niet eens diens contactgegevens had noch een duidelijke afspraak zou gemaakt hebben hoe u hem kon contacteren na aankomst hier om uw identiteitsdocument te recupereren, is totaal onduidelijk. Het vermoeden ontstaat dat u ook omtrent uw identiteitskaart niet de waarheid vertelt.

De screenshots van de berichten die u via sociale media stuurde met de smokkelaar kunnen hier geen ander licht op werpen. Wie de persoon is met wie u berichtte kan uit de screenshots niet worden afgeleid. Bovendien kunnen dergelijke berichten makkelijk gemanipuleerd worden en kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan deze berichten. Nog los daarvan kunnen de screenshots van deze berichten geen ander licht werpen op voorgaande bevinding dat de identiteitskaart zou zijn uitgereikt in 2013 en sowieso niet kan aantonen dat u recent afkomstig bent uit Telkef.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen recent afkomstig te zijn uit Telkef, Ninewa."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Door louter te betogen dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) binnen de mogelijkheden die hij heeft, de antwoorden gaf op de vragen die hem gesteld werden en tevens verschillende documenten overhandigde om zijn relaas en de manier waarop hij zijn identiteitskaart kon bekomen te onderbouwen, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts zijn Iraakse identiteitskaart en *screenshots* van berichten die hij via sociale media met de smokkelaar stuurde met het oog op het recupereren van zijn identiteitskaart neerlegde en met dit summiere betoog geen afbreuk doet aan de hierboven weergegeven, pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing daarover. Ook waar hij louter betoogt dat ook bij de beoordeling over zijn vlucht als 12-jarige uit Telkef en zijn verblijf in Irak tot zijn definitieve vertrek in september 2020 onvoldoende rekening wordt gehouden met de door hem gegeven antwoorden, nu hij op een "*navolgbare manier*" heeft toegelicht waar hij verbleef en hoe hij uiteindelijk Irak diende te verlaten, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt zijn verklaring bij het CGVS dat hij na de inval van Hashed al Shaabi in 2014 Telkef diende te verlaten. Hij betoogt dat hij daarbij derhalve wees op een gewapende groepering waardoor zij hun dorp dienden te ontvluchten en dat dit de reden van hun vertrek vormde. Hashed al Shaabi werd volgens hem gevormd als een reactie op een sjiiitische *fatwa* waarin werd opgeroepen tot verzet tegen de dreiging van Islamitische Staat (hierna: IS) in 2014. Hij stelt dat Hashed al Shaabi dus een erg diverse groep van verschillende (tientallen) milities met verschillende loyaliteiten is en dat deze groep effectief actief was in de regio, "*ook al kon de opmars van IS in 2014 niet worden gestopt*". Later, in 2017, lukte het wel om IS te verslaan rond Mosul, aldus verzoeker. Met dit betoog slaagt verzoeker er evenmin in om een ander licht te werpen op de hierboven weergegeven, pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde inderdaad herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat hij en zijn familieleden in augustus 2014 de regio van Telkef dienden te ontvluchten omwille van de inval van Hashed al Shaabi. Hij voegde hieraan toe dat zij besloten te vluchten omwille van een vrees door wat zich twee maanden eerder had afgespeeld in Mosul toen deze stad in handen viel van Hashed al Shaabi (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De adjunct-commissaris wijst er op dat het algemeen geweten is dat de regio Mosul in de zomer van 2014 werd aangevallen en dat grote delen in handen kwamen van IS en, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet in handen van Hashed al Shaabi. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Telkef in augustus 2014 werd ingenomen door IS en niet door Hashed al Shaabi (adm. doss, stuk 6, map met 'landeninformatie'). De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat Hashed al Shaabi niet actief zou zijn geweest in de regio, doch wel dat verzoekers verklaringen over de inval van Hashed al Shaabi niet kloppen nu het algemeen geweten is dat de regio Mosul in de zomer van 2014 werd aangevallen en grote delen in handen kwamen van IS en niet in handen van Hashed al Shaabi. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkende verzoeker ten stelligste dat IS ooit in de regio Telkef is geweest. Ook toen hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dat het wel degelijk IS betrof die in de zomer van 2014 (de regio rond) Mosul overnam, ontkende hij dat tot tweemaal toe (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots, *post-factum*, stelt dat de opmars van IS in 2014 niet kon worden gestopt, maar dat het in 2017 wel lukte om IS te verslaan rond Mosul, is dan ook niet ernstig en kan geenszins volstaan om de hoger weergegeven, pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker er vervolgens op wijst dat hij nog minderjarig en bijzonder jong (12 jaar) was toen hij in Telkef verbleef en dat hij bovendien op 8 december 2022 ondervraagd werd over gebeurtenissen die meer

dan acht jaar geleden hebben plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat hier door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing afdoende rekening mee werd gehouden. Zo motiveerde de adjunct-commissaris terecht dat er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker op het moment dat de regio Mosul in handen kwam van IS in 2014 nog heel jong – 12 jaar oud – was, maar dat het volstrekt onaanvaardbaar is dat hij – die beweert dat hij op dat moment in de regio Telkef aanwezig was én omwille van de inval de regio diende te ontvluchten – niet eens kan zeggen voor wie hij en zijn familie op de vlucht waren én bovendien ontkent dat IS ooit in zijn regio aanwezig was. De adjunct-commissaris wees er immers op dat verzoeker stelde dat hij, na zijn beweerde vlucht uit Telkef, nog zes jaar in Irak verbleef, zodat hij reeds 18 jaar was toen hij Irak zou verlaten hebben, waardoor er dan ook in alle redelijkheid verondersteld kan worden dat hij ondertussen wel duidelijk zou weten voor wie hij diende te vluchten en welke groepering indertijd de regio Mosul overmeesterde indien zijn relaas de waarheid bevat. Ook wat betreft verzoekers verklaringen over zijn vlucht uit Telkef in augustus 2014, stelt de adjunct-commissaris terecht dat er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker toen nog heel jong was, maar dat er wel logischerwijs verondersteld kan worden dat hij meer gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen over zijn vlucht uit Telkef in augustus 2014 indien hij toen effectief aanwezig was in Telkef en de regio omwille van de nakende inval diende te ontvluchten, gezien deze hele gebeurtenis ongetwijfeld een enorme indruk op hem moet hebben gemaakt en er van uitgegaan kan worden dat dit moment in zijn geheugen gegrift zou staan indien hij dit alles werkelijk meemaakte. Nu verzoeker verklaarde dat hij en zijn familie in februari 2017 terugkeerden naar Telkef en verzoeker nog tot zijn 18 jaar in Telkef zou hebben verbleven, mag daarnaast van verzoeker worden verwacht dat hij zijn beweerde woonplaats in Irak duidelijk kan situeren. Op het moment van de gebeurtenissen die hij en zijn familie zouden hebben meegemaakt in Telkef voor zijn definitieve vertrek uit Irak in september 2020, was verzoeker verder reeds 18 jaar oud. Zijn leeftijd kan wat dit betreft dan ook geen verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom Hashed al Shaabi bij hen thuis langskwam en over het tijdstip wanneer hij en zijn familie dan precies hun woonplaats verlieten. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers leeftijd evenmin een verschoning kan bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS over waar hij woonde. Waar verzoeker benadrukt dat hij ondervraagd werd over gebeurtenissen die meer dan acht jaar geleden hebben plaatsgevonden, wijst de Raad er nog op dat er, zoals door de adjunct-commissaris eveneens terecht gesteld wordt, verwacht kan worden dat de gebeurtenissen die te maken hebben met verzoekers beweerde vertrek uit Telkef in 2014, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Dat verzoeker slechts een beperkte scholing genoot, kan zijn beperkte, tegenstrijdige, weinig doorleefde en eenduidige verklaringen evenmin verschonen. Ook van een persoon met een beperkte scholing kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij op doorleefde wijze kan vertellen over ervaringen en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leefomgeving en de regio waarin hij beweert te hebben gewoond. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond. Verzoekers betoog dat zijn persoonlijke situatie door het CGVS in de gemaakte beoordeling niet afdoende in aanmerking wordt genomen, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Voorts kan het verloop van het onderhoud bij de DVZ verzoekers inconsistente verklaringen over de reden waarom Hashed al Shaabi bij hem thuis langskwam en het tijdstip waarop hij en zijn familie hierna hun woonplaats verlieten niet verantwoorden. Zo bekritiseert verzoeker het gegeven dat er bij het verhoor bij de DVZ geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijst hij erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van de DVZ lag, zonder enige controle. Hij voert aan dat hij de taal niet spreekt en dus volledig afhankelijk is van deze persoon bij de DVZ. Hij stelt tevens dat op alle vragen kort moest worden geantwoord en betoogt verder dat zijn handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien hij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en gelet op zijn gebrek aan kennis van het Nederlands. Er kan volgens hem evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden aan hem werd gevraagd om een handtekening te plaatsen. Hij meent dat van hem wordt verwacht dat hij gewillig zijn medewerking verleent, *“waardoor hij zijn handtekening plaats als hem dat gevraagd werd”* en dat dit des te meer geldt omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd. De bewijswaarde van het verslag bij de DVZ is volgens hem dan ook bijzonder relatief en zou geen afbreuk mogen doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij daar heeft afgelegd.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers

om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De Raad wijst erop dat de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, wat als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Verder werd verzoeker op de DVZ bijgestaan door een tolk die het Badini machtig is en maakte hij geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS-vragenlijst in het Badini aan verzoeker werd voorgelezen en dat verzoeker deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'vragenlijst', p. 2). Verzoeker heeft ten overstaan van het CGVS, waar hij de bijstand van een advocaat genoot, niet verklaard dat hij moeilijkheden heeft ondervonden omwille van het gebrek aan een vertrouwenspersoon, raadsman of door een gebrekkige kennis van de taal. Verzoeker antwoordde ten overstaan van het CGVS dat zijn verklaringen bij de DVZ hem werden voorgelezen in het Badini en dat alles correct genoteerd werd in het verslag (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen verklaarde hij weliswaar dat enkel de weergave van zijn verklaringen over de datum van het probleem, de datum van "*de komst*" en de reden waarom hij hier is aan hem werd voorgelezen en ontkende hij zonder meer dat hij bij de DVZ had verklaard dat Hashed al Shaabi zijn moeder en zus wilde meenemen omdat zijn vader ervan verdacht werd samen te werken met de Koerdische overheid (*ibid.*, p. 22). Deze beweringen *post-factum* zijn, gelet op het voorgaande, weinig ernstig.

Evenmin kan verzoeker de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen verschonen door te wijzen op de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst. Verzoeker werd er bij aanvang van het gehoor op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem werd verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente, eensluidende verklaringen aflegt over het vluchtrelaas en de incidenten die hij zou hebben meegemaakt. Deze vormen immers bepalende ervaringen in zijn leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover eensluidende verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de vragenlijst dat verzoeker wel degelijk vrij gedetailleerde en van verschillende data voorziene verklaringen heeft kunnen afleggen.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker fouten in de vragenlijst ingevuld op de DVZ bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou rechtzetten. Dat hij dit pas later deed, na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen, is niet ernstig.

Het verslag van het gehoor bij de DVZ geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Gelet op wat voorafgaat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met verzoekers verklaringen.

Verzoekers betoog kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststelling dat hij bij de DVZ en het CGVS geen eensluidende verklaringen aflegde over de reden waarom Hashed al Shaabi bij hem thuis langskwam en over het tijdstip waarop hij en zijn familie hierna hun woonplaats verlieten. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Mede gelet op zijn hierboven reeds besproken opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ, kan verzoeker verder niet overtuigen waar hij meent dat niet kan worden vastgesteld dat hij bij de DVZ heeft verklaard dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 in Telkef verbleef. Verzoeker betoogt nog dat hij het gedeelte van de vragenlijst waarin dit gesteld zou worden zelfs niet ondertekende. De Raad wijst er echter op dat na een eenvoudige raadpleging van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de verklaring waarin hij stelde dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 in Telkef verbleef wel degelijk heeft ondertekend (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ'). Dat hem hiervan ook geen kopie werd toebedeeld door de DVZ, wat overigens een loutere bewering (*post factum*) is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij stelt dat hij nooit akkoord is gegaan met het vermelde gedeelte over zijn verblijfplaatsen en dat dit gedeelte van de vragenlijst zelfs nooit aan hem voorgelegd werd, waardoor er dan ook niet genoteerd werd dat hij geweigerd zou hebben om de vragenlijst te ondertekenen, zoals voorzien in artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er vooreerst op dat het onderdeel waarbij er bij de DVZ naar verzoekers eerdere verblijfplaatsen gevraagd wordt, opgenomen is in de 'verklaring DVZ' en niet in de 'vragenlijst'. Zoals reeds gesteld blijkt uit een eenvoudige raadpleging van het administratief dossier dat verzoeker deze verklaring wel degelijk ondertekende. In de verklaring wordt duidelijk gesteld dat verzoeker van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 in Telkef verbleef. Verder wordt er eveneens in gesteld dat dit verslag (de verklaring) aan verzoeker werd voorgelezen in het Badini en dat verzoeker dit gehoorverslag aanvaardde (*ibid.*). Een schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen. De Raad wijst er verder nog op dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat verzoekers verklaringen bij het CGVS – waar hij onder meer ontkende dat hij bij de DVZ verklaard had van zijn geboorte tot zijn vertrek op 30 september 2020 in Telkef te hebben verbleven en stelde dat hij hier niet naar werd gevraagd – geenszins stroken met wat er in het DVZ-interview (lees: de verklaring) staat vermeld. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Irak.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden recente herkomst uit het district Telkef in de provincie Ninewa (Centraal-Irak), waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich er zouden hebben afgespeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden recente herkomst uit het district Telkef in de provincie Ninewa (Centraal-Irak), waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich er zouden hebben afgespeeld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden recente herkomst uit het district Telkef in de provincie Ninewa (Centraal-Irak) niet aannemelijk maakt. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN